

1. Nieśmiertelność duszy

✘ Błędne byłoby mniemanie, że Kościół katolicki roztacza swą władzę wyłącznie nad żywym i . Ograniczanie jurysdykcji kościelnej do spraw wiary w zakresie doczesności jest sprzeczne z nauką Kościoła. Jurysdykcja ta, jakkolwiek olbrzymia, obejmująca prawo absolucji i nakładania kar pokutnych lub zwalniania z nich w drodze odpustów, a nawet moc sprowadzania Syna Bożego z przybytków niebios i ofiarowywania Go na ołtarzach świętyń w celach przebłagalnych – nie wyczerpuje jego ambicji. Dlatego Kościół rezerwuje sobie także decydowanie o sprawach zmarłych .

Żywa tradycja, kierowana „nieomylnym” sądem rzymskich hierarchów, zdołała wytworzyć na przestrzeni stuleci wiele poglądów teologicznych i praktyk kultowych, poświęconych odeszłym z tej ziemi. Na pierwszym miejscu należy wymienić dogmat o nieśmiertelności duszy , na którym Kościół oparł swą władzę nad zmarłymi.

„W chwili śmierci – pisze ks.M.Ziółkowski – życie ulega tylko zmianie, a nie zniszczeniu: vita mutatur, non tollitur. Kwestię nieśmiertelności duszy ludzkiej Kościół katolicki zawsze uważał za jeden z fundamentalnych artykułów swego Credo” [Eschatologia, str.50].

Nieśmiertelność duszy jest fundamentem katolickiej dogmatyki i liturgii zmarłych. Leży ona u podstaw nauk o życiu pozagrobowym (w niebie, czyśćcu lub piekle) i o wiecznych mękach piekielnych, tworzy podwalinę kultu „Świętych Pańskich” i stanowi podłoże artykułu wiary o obcowaniu świętych, przebywających na ziemi, w czyśćcu lub w niebie, tworzących tzw. Kościół walczący, cierpiący i triumfujący. Widać stad, że nieśmiertelność duszy jest jednym z kluczowych dogmatów religii katolickiej, co uzasadnia potrzebę poświęcenia jej większej uwagi.

